

Hồi 38

Mê ly vũ dạ

Vô Song nữ mở cửa lớn đang khép hờ của Tinh Trúc Các rồi bước vào sảnh đường, dưới ánh sáng của hai cây đèn trái phải, Vân Mộng nữ thần từ trong bức họa dường như đang muốn bước xuống.

Nàng rón rén bước tới cách bức họa khoảng sáu, bảy bước, dường như sợ mình cũng đột nhiên ngất xỉu như ngày trước.

Bốn mắt giao nhau.

Vô Song nữ nhìn vào nữ thần trong bức họa, nữ thần dường như cũng đáp trả lại ánh mắt của nàng, tình cảnh cực kỳ quỷ dị.

Tinh Trúc Các vắng tanh không một bóng người, chỉ là nàng biết rõ mình không hề cô độc, Vân Mộng nữ thần bồi bạn với nàng, đó là cảm giác không sao hình dung ra được, khiến nàng toàn thân lông lá dựng đứng, không lạnh mà run.

Nàng nghe tiếng mình vang lên: "Nàng thật ra là ai?".

Một nỗi sợ hãi không tên vây chặt lấy nàng, nàng cảm thấy mình từng bước từng bước lùi về sau đến tận chiếc ghế dài dựa vào tường thì hai chân nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế.

Vân Mộng nữ thần trong bức họa chẳng phải vẫn giữ nguyên bộ dạng tư thế hay sao? Nhưng không biết là mờ mắt hay ảo giác mà nàng cảm thấy được ánh mắt của nữ thần sáng rực lên, phát sinh biến hóa, dùng thần sắc tràn đầy thương hại chăm chú nhìn nàng.

Vô Song Nữ muốn dùng hai tay che mắt lại nhưng chân tay bải hoải, không sao thực hiện nổi động tác giản đơn đó.

Ánh đèn từ từ mờ dần.

Nàng không còn ở trong sảnh của Tinh Trúc Các, phẳng phất như đang từ không gian này chuyển sang không gian khác, nhưng hai không gian này tương hợp với nhau, sự chuyển giao lại rất tự nhiên, nàng không cảm thấy chút khác biệt nào.

Đầu óc trống rỗng, dường như đang chờ cho có tư tưởng hay tình cảm gì đó lấp đầy.

oOo

Ô Tử Hư nhắm mắt lại.

Thiền Dục không hiểu vội hô hoán: “Lang tiền sinh! Lang tiền sinh!”.

Ô Tử Hư mở mắt mỉm cười: “Phiền Thiền đại tử đến căn đình bên cạnh thỉnh đại tiểu thư đến đây”.

Thiền Dục cương quyết lắc đầu: “Không! Ta tuyệt không làm vậy”.

Ô Tử Hư nói: “Thiền đại tử đã nghĩ kỹ chưa?”.

Thiền Dục dứt khoát: “Đương nhiên là nghĩ kỹ rồi, nếu quả ta vào lúc này làm phiền đại tiểu thư và Tiền đại nhân, dẫu đại tiểu thư không trách ta, Bàn gia cũng mắng ta đến chết thôi”.

Ô Tử Hư chẳng chút lo lắng mỉm cười: “Thiền đại tử chưa nghĩ rõ ràng rồi, đó là do đại tiểu thư phân phó, sau khi hoàn thành bảy bức mỹ nhân đồ rồi, bất cứ lúc nào muốn gặp nàng thì nàng sẽ đến gặp ta ngay. Thiền đại tử quên rồi sao?”.

Thiền Dục giận dữ: “Làm sao mà nói như vậy được. Đại tiểu thư chỉ nói khi nào rảnh thì mới gặp người, nhưng bây giờ nàng làm sao mà rảnh được? Huống gì lần này là do đại tiểu thư chủ động ước hẹn với Tiền đại nhân, giữa chừng cáo lui quả thật thất lễ”.

Ô Tử Hư trong lòng chợt nảy sinh một cảm giác ngớ ngẩn, nếu quả tình thế tốt đẹp cho hắn khổ sở lắm mới tạo ra được, mà vì sự bất hợp tác của Thiền Dục làm cho việc giao dịch này thất bại, thử hỏi còn có chuyện gì vớ vẩn vô lý hơn chứ?

Hắn thở ra một hơi: “Thiền đại tử chỉ cần thông báo cho đại tiểu thư, nói Ô Tử Hư ta muốn lập tức gặp nàng ta, chuyện đại tiểu thư đến hay không là do nàng ta tự quyết định”.

Thiền Dục kiên quyết nói: “Người muốn làm loạn thì cứ tự đi làm loạn, ta không liên chung với người đâu”.

Ô Tử Hư trầm nghĩ chỉ còn nước buông tay thôi, có thể thuyết phục được Thiền Dục hay không đều do ông trời và Vân Mộng nữ thần quyết định. Hắn thành khẩn: “Ta không phải là muốn dọa Thiền đại tử, ta này giờ đã bồi dưỡng đầy đủ cảm hứng, sẵn sàng phát tiết ra, đặt bút thành họa. Nếu đại tiểu thư không thể lập tức đến gặp ta, cảm hứng dứt đoạn, mấy ngày liền ta sẽ không vẽ ra được thứ gì đâu, tám bức Mỹ nhân đồ bị thiếu sót, mà lại mất đi bức họa của đại tiểu thư, nếu quả như Bàn gia và đại tiểu thư trách tội thì...”.

Thiền Dục bực bội: “Người đúng là vô lại, dám uy hiếp người ta”.

Ô Tử Hư cười mơn: “Ta sao dám uy hiếp Thiên đại tử chứ, nhưng biết làm sao đây. Được rồi, bây giờ ta về Phong Trúc Các đi ngủ, có chuyện gì ta sẽ đứng ra gánh chịu, tuyệt không cho bất cứ ai trách móc tiểu Thiên Dục của ta một tiếng nào”.

Thiên Dục mặt xụ xuống miễn cưỡng đứng dậy uốn chuyển gót sen, nguýt hắt một cái rồi mới bước đi.

Ô Tử Hư ngả người trên ghế, trong lòng thâm than may mắn quá.

Mưa càng lúc càng nặng hạt, sương mù càng lúc càng dày, mưa cùng sương quện lẫn khiến cho Thư Hương Tạ dường như cách biệt hẳn với nhân thế, tựa như Vân Mộng hoang vu đã sớm bị người đời quên lãng.

oOo

Tiền Thế Thần mất lộ vẻ băng khuâng tiếc nuối: “Thành chủ đời thứ hai kế vị chính là một tướng lãnh kiệt xuất phi thường, từ mười tám tuổi đã nhiều lần phụng mệnh dẫn quân xuất chinh, đánh đâu thắng đó, kẻ nhiệt tình tìm hái Tương quả không kém phụ thân không phải là Sở vương mà chính là ông ta. Ông ta từng đến gặp tất cả các thầy bói cỏ thi nổi danh trong đất Sở, cuối cùng đã tìm ra được một kết luận: lúc nào hái quả hết sức quan trọng, quá sớm hay quá muộn đều không được, nhất định phải vào đúng lúc sấm giáng xuống”.

Bách Thuần đồng ý: “Người này rất thông minh, một khắc trước giờ Tí thì phải hái nếu không thì Tương quả sẽ bị biến chất. Tên của ông ta là gì?”.

Tiền Thế Thần đáp: “Sau việc đó Sở quân coi đó là chuyện cực kỳ sỉ nhục, do đó mọi chuyện có liên quan đều không được ghi vào sử của nước Sở, tên gọi của Thành chủ đời thứ hai cũng đã bị mai một. Bọn ta cứ gọi y là tân Thành chủ có được không?”.

Bách Thuần hưng phấn: “Vậy cứ gọi ông ta như vậy đi. Câu chuyện này đúng là hết sức hấp dẫn, khúc chiết bất ngờ. Tân Thành chủ cuối cùng có thể hái Tương quả được không?”.

Tiền Thế Thần đáp: “Sao lại dễ dàng thế được. Chỉ có điều như Bách Thuần đã nói, tân Thành chủ quả thật là người thông minh, lúc ông ta bình định Nam man đã vô tình lấy được một loại quặng sắt đặc biệt, bèn nảy sinh một chủ ý, đi tới trung tâm luyện kiếm nổi tiếng nhất ở đất Sở để tìm đại sư luyện kiếm tài giỏi nhất, sau ba năm đã miễn cưỡng chế thành một loại thần binh sắc bén vô song để dùng làm lợi khí hái quả”.

Bách Thuần khẩn trương hỏi: “Thành công không?”.

Tiền Thế Thần thở ra một hơi: “Thành công! Nhưng đồng thời cũng thất bại hoàn toàn”.

Bách Thuần không hiểu nhướn cao mày.

Tiền Thế Thần tiếp: “Tân Thành chủ y theo biện pháp trước đó, quấn dây quanh hông, đầu kia quấn quanh một hòn đá lớn ven bờ, đích thân nhảy xuống nước, trải qua một phen nguy hiểm thì đã thành công lấy được quả, ôm Tương quả quay trở lại bờ”.

Bách Thuần hỏi: “Không phải thành công rồi sao?”.

Tiền Thế Thần đáp: “Tân Thành chủ lúc đó cũng nghĩ như vậy, chỉ có điều Tương quả rời khỏi nước thì lập tức tan ra, chẳng còn nửa giọt nào trên tay nữa”.

Bách Thuần tỏ vẻ tiếc nuối: “Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Nước quả cũng có thể dùng mà!”.

Tiền Thế Thần nói: “Nếu Bách Thuần là tân Thành chủ thì có dám dùng hay không?”.

Bách Thuần không biết nói sao.

Tiền Thế Thần kể tiếp: “Tình huống thật sự ra sao thì ta không hiểu rõ, chỉ biết sự thật là thế. Tân Thành chủ tưởng thành công mà lại thất bại thì càng thêm thất vọng. Nửa năm sau khi hái quả thất bại, sự tình lại có chuyển biến mới”.

Bách Thuần hoan hỉ: “Nhất định là có liên quan đến cái hộp kỳ dị mà đại nhân từng nhắc tới, có phải không?”.

Tiền Thế Thần khen: “Nói chuyện với Bách Thuần quả nhiên là thoải mái, chính là như vậy. Tân Thành chủ hái quả không thành, buồn bực không vui bèn đi khắp nơi du ngoạn, đi qua Thương Ngô thăm một tiểu chủ hầu ở đó, nhìn thấy cái hộp báu kỳ lạ này nên mới xảy ra chuyện về sau”.

Bách Thuần lấy làm lạ: “Cái hộp đó thực ra có gì đặc biệt đây? Tiền đại nhân à!”.

Tiền Thế Thần thấy nàng dịu giọng năn nỉ thì trong lòng mềm nhũn: “Cái hộp đó nhìn qua chẳng hề có chỗ nối, cách mở kỳ diệu phi thường, vị tiểu chủ hầu đó đã tìm hết các thợ khéo xa gần nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách. Đến khi hộp báu lọt vào tay tân Thành chủ thì ông ta gặp được một vị hiền triết tinh thông thiên văn mới có thể mở ra được. Điều kỳ lạ là trong hộp không có chứa gì, chỉ có điều cái hộp đã là một kỳ bảo giá trị liên thành rồi, nếu như Ngũ Độn Đạo lúc đó còn sống nhất định sẽ phải trộm bảo bối này”.

Dừng lại một chút rồi gã tiếp: “Tân Thành chủ hỏi lai lịch của hộp báu, tiểu chủ hầu không kiêng kị gì thần nhiên nói đó chính là di bảo của Thuấn đế”.

Bách Thuần thân hình giật bắn: “Tương phu nhân không phải chính là phi tử của Thuần đế sao? Sao lại xảo hợp như vậy chứ?”.

Tiền Thế Thần nói: “Theo Ngũ đế bản kỷ trong Sử ký, Thuần đế nam tuần chết ở Thương Ngô, mai táng ở Linh lăng nơi Cửu Nghi sơn. Tiểu chủ hầu sống ở Thương Ngô, ở gần chùa thì hưởng khói nhang, lấy được bảo vật cũng chẳng có gì lạ, còn chi tiết bên trong thế nào thì chẳng ai hiểu rõ”.

Bách Thuần vẫn chưa hiểu: “Dấu là di vật của Thuần đế đi nữa thì có quan hệ gì đến Tương quả chứ?”.

Tiền Thế Thần hít sâu một hơi: “Chuyện đời kỳ diệu vượt hẳn sự tưởng tượng của bọn ta. Ta chẳng phải đã nói với Bách Thuần là cái hộp đó bọc vải thêu, tuyệt diệu nhất chính là hoa văn trên đó. Hoa văn không phải là các loại hoa bình thường mà là hoa do Tương Phi thụ sinh ra, tân Thành chủ vừa nhìn qua đã nhận ra ngay. Nếu Bách Thuần là ông ta thì sẽ có liên tưởng gì chứ?”.

Bách Thuần giờ mới vỡ lẽ: “Thì ra là vậy, cái hộp đó quả thật là có quan hệ vi diệu với Tương quả, không ngờ chính là vật mà Tương phu nhân định để đặt Tương quả, nếu quả đưa Tương quả bỏ vào trong hộp nhất định sẽ phát sinh chuyện vô cùng kỳ dị, có thể chính là cách duy nhất để lấy được Tương quả”.

Tiền Thế Thần lấy làm lạ: “Trí tưởng tượng của Bách Thuần còn hơn ta nữa, hoặc giả tân Thành chủ khi đó cũng nghĩ như vậy, nhưng không ra tay cướp lấy, không phải vì ông ta không có năng lực mà sợ kinh động đến Sở vương, thế là đành nghĩ cách để ép hôn”.

Bách Thuần nghe đến lạnh run, không nhịn được hỏi: “Tân Thành chủ đã có bảo đao có thể chặt đứt cành của Tương Phi thụ, lại có thể gặp được hộp lạ dùng để đựng Tương quả, sau đó còn giữ quân Sở bên ngoài thành hơn tám năm, cuối cùng Tương quả có lọt vào bụng của ông ta được không?”.

Tiền Thế Thần đang định đáp lời thì chợt có tiếng chân bước lên lầu, hai người ngạc nhiên nhìn qua.

oOo

Qua Mặc từ trên lưng ngựa nhảy xuống, trong lòng chợt có cảm giác hồ đồ.

Hai chiếc khoái thuyền nằm ngổn ngang trên bờ sông, trên bờ có hơi hai mươi chiến sĩ thụ thương nằm rên rỉ, bao gồm cả bốn tên bị Cô Nguyệt Minh dùng tên bắn bị thương ban đầu.

Mưa và sương bao phủ khắp trời đất, cảnh vật chỉ cách hơn mười bước trở nên mơ hồ không sao nhìn rõ được.

Có hơn hai mươi chiến sĩ khác nghe tiếng kêu la cũng chạy đến với y, bọn họ vội vàng nhảy xuống ngựa đến giúp những kẻ bị thương nằm bò dưới đất.

Không cần hỏi Qua Mặc cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Dẫu coi Cô Nguyệt Minh là địch nhân, Qua Mặc trong lòng vẫn không khỏi bội phục y. Hèn gì Cô Nguyệt Minh có thể tung hoành thiên hạ, đám đạo tặc hung hãn đến đâu gặp phải y thì chỉ có nước ngoan ngoãn nghe lời.

Cô Nguyệt Minh sau khi đã thương binh sĩ thì đợi hai chiếc thuyền đến tận đây, nhân lúc chiến sĩ trên thuyền đang cứu chữa đám người bị trúng tên trên bờ, không có phòng bị gì thì dùng khoái kiếm đã thương những kẻ còn lại. Người bị kiếm chém trúng chỉ bị thương chứ không chết, nhưng cũng chẳng có cách nào đuổi theo y, lại còn trở thành gánh nặng phải cứu chữa nữa.

Lượn về chiến lược, Cô Nguyệt Minh đã chiếm hết ưu thế thượng phong.

Điều khiến hãn vô kế khả thi là hãn dùng sức thi triển Thông linh đại pháp, trước giờ đều nắm chắc được vị trí của Cô Nguyệt Minh, thế nhưng từ khi Cô Nguyệt Minh bắn tên đã hoàn toàn biến mất tăm mất tích trong mạng lưới linh giác của hãn.

Hãn cũng chẳng còn cách nào đoán ra Cô Nguyệt Minh đang ở đâu.

Dưới mưa và sương mù thế này, muốn tìm một Cô Nguyệt Minh tinh thông thuật theo đuôi và bám ngược đuôi ở Nhạc Dương thành chẳng khác gì với chuyện mò kim đáy bể.

Một thủ hạ hỗn hển chạy đến trước mặt gã, hoảng hốt gọi: "Qua gia...".

Qua Mặc không để gã nói hết đã cắt ngang: "Hành động đêm nay dừng lại ở đây, các người lập tức đưa người bị thương về phủ đệ đi".

Nói xong hãn quay mình đi ngay.

Chân trần đạp lên phiến đá lát đường. một cảm giác kỳ dị chợt dâng lên trong lòng.

Hãn hiểu rõ Cô Nguyệt Minh, đó chẳng phải là sự hiểu biết về địch nhân, mà là một sự thông hiểu kỳ lạ vượt hãn lẽ thường trong quan hệ giữa người với người.

Mưa bụi giăng giăng, đêm khuya đường vắng không một bóng người. Thời gian, địa điểm thậm chí cả trời và đất không còn quan trọng nữa. Điều trọng yếu nhất chính là hẳn hẳn rõ Cô Nguyệt Minh đang đợi mình, quyết chiến giữa hẳn và Cô Nguyệt Minh không có cách nào tránh khỏi.

Bao nhiêu thủ đoạn của Cô Nguyệt Minh đêm nay cuối cùng cũng là muốn ép hẳn tiến hành một cuộc quyết chiến sinh tử với y.

Từ lần đầu tiên thi triển Thông linh đại pháp với Cô Nguyệt Minh, hẳn đã lơ mờ nhận ra quan hệ giữa hai người không hề đơn giản, rất có khả năng là liên quan đến ân oán từ kiếp trước. Tuy đạo hạnh của hẳn vẫn chưa nhìn ra được nghiệp chướng từ kiếp trước, nhưng hẳn hẳn rõ tâm ý mình không thể không giết chết Cô Nguyệt Minh.

Gã chưa từng căm thù một người nào, muốn giết một người nào như vậy.

Một bóng người xuất hiện ở cuối con đường dài lẫn vào mưa và sương mù, như có như không.

“Choang!”.

Qua Mặc rút phất thanh trọng kiếm, bước đi kiên định tiến thẳng tới kinh địch đáng sợ nhất trong đời.

oOo

Bốn bề dần dần sáng lên, Vô Song Nữ phát giác bản thân đang ở một cung điện trống rỗng, bồi bạn với nàng chỉ có tiếng bước chân của chính mình.

Cả tòa đại điện bị một luồng ánh sáng xanh nhạt nhu hòa bao phủ, giúp nàng có thể lơ mờ nhìn rõ mọi vật, nhưng không thấy nguồn sáng ở đâu. Phía sau là cửa điện mở toang, nhìn qua có thể thấy bầu trời đêm đen kịt, quỷ dị kỳ lạ.

Bức tường phía trước có một phù điêu cực lớn bằng đá, dài rộng khoảng hai trượng, tuy không thấy phù điêu điêu khắc hình gì nhưng đã có cảm giác quái dị cực điểm.

Vô Song Nữ trong lòng mơ mơ hồ hồ, chẳng khác nào hẳn rõ tại sao mình ở đây nhưng không nhớ được chuyện gì. Giây phút đó nàng không có quá khứ, không có tương lai, chỉ nắm được sự tồn tại trong giây phút này, thậm chí nàng còn không cảm nhận được thân thể của mình, chỉ là một sự tồn tại vô dụng.

Chân nàng đi về phía trước, đột nhiên nàng lại cảm giác được thân thể của mình, cảm thấy trên tay có cầm một cái lọ nhỏ.

Lúc này nàng đã đi đến bức phù điêu bằng đá cực lớn trên tường, phù điêu lồi lõm lồi lõm, chỗ lồi tựa như gắn liền với bóng đêm, không tài nào nhìn ra được ý nghĩa của những bộ phận nổi lên.

Vô Song Nữ hoàn toàn chấp nhận cảnh tượng vô lý trước mắt, tựa như là điều đương nhiên, tựa như là trong giấc mộng.

Nàng nâng cái lọ lên đưa ra trước mắt, không nhớ vì sao cái lọ này lại lọt vào tay mình, cũng chẳng biết trong lọ chứa vật gì.

Tiếng bước chân vang lên ở sau lưng, tựa hồ như có người gọi tên nàng, nhưng không nghe rõ người đó đang hô hoán điều gì.

Vô Song Nữ xoay người, một bóng người hiện ra trong mắt.

Một nỗi bi ai đau lòng đứt ruột dâng đầy trong lồng ngực, nước mắt bất giác tuôn trào, sau đó nàng phát giác mình mở nắp lọ, đổ hết mọi thứ bên trong vào miệng.

oOo

Tiền Thế Thần thấy Bách Thuần cùng Thiền Dục nói chuyện một hồi, chẳng hiểu sao lại lộ vẻ bức bối, sau đó nhìn nàng quay lại nói với gã: “Đại nhân xin hãy đợi một chút, ta phải lập tức đi xử lý một chuyện ở ngay Thủy Hương Tạ kế cận, không tốn thời gian nhiều đâu, nói hai câu rồi lập tức quay về ngay”.

Tiền Thế Thần tuy không vui nhưng không tài nào làm mặt giận với Bách Thuần, chỉ đành giả vờ thản nhiên: “Ta sẽ ở lại đây đợi Bách Thuần”.

Bách Thuần cảm kích liếc nhìn gã âu yếm rồi cùng Thiền Dục vội vàng đi ra.

Tiền Thế Thần thầm nghĩ nói lấy được lòng của Bách Thuần thì còn sớm quá, nhưng Bách Thuần đối với gã đã tăng thêm phần hảo cảm, nhưng có thành sự hay không phải xem mình có thể nắm cơ hội này hay không, Nghĩ đến đây gã chợt thấy ngây ngất như đang ở chín tầng mây.

Vào lúc này, ở bờ hồ gần thủy tạ chợt vang lên tiếng gọi gã.

“Tiền đại nhân! Tiền đại nhân!”.

Y định thần lại rồi cảm thấy hết sức ngạc nhiên, nhảy vọt lên, đồng thời sinh lòng cảnh giác quát: “Ai kêu la om sòm đó?”.

Giọng nói đáp: “Tiểu nhân Ngũ Độn Đạo, có bảo vật thỉnh đại nhân xem qua”.

Tiền Thế Thần giật bắn mình, lại cảm thấy khó mà tin nổi, gã không tìm Ngũ Độn Đạo tính sổ, Ngũ Độn Đạo chưa biết tạ ơn trời Phật mà còn dám chủ động đến trêu vào gã, thật ra là chuyện gì đây?

Tiền Thế Thần cảm thấy hồ đồ, cũng không khỏi cảm thấy tò mò, thầm nghĩ bản thân dùng toàn lực đề phòng, dẫu Ngũ Độn Đạo có mạnh cỡ Cô Nguyệt Minh cũng khó mà làm nên chuyện trong vòng vài ba chiêu, lúc ấy chỉ cần gã quát lớn một tiếng, bảo đảm Ngũ Độn Đạo chỉ có nước cúp đuôi chạy dài.

Nghĩ đến đây, Tiền Thế Thần chậm chậm bước ra lan can nhìn ra xa.

Trên mặt hồ phủ đầy mưa khói lenh đệnh một chiếc thuyền con, một nam tử thân vận áo không thấm nước, vải đen quần kín đầu chỉ để lộ cặp mắt đang ngồi ở đuôi thuyền, tả thủ giơ cao, ngón tay cầm lấy một hạt minh châu lấp lánh, gương mặt nhìn về phía gã.

Hạt minh châu phát ra ánh hào quang vàng chói kỳ dị, tỏa sáng lò mờ cả một vùng không gian rộng nửa trượng, dưới luồng sáng vàng mờ ảo đó, mọi thứ đều trở nên trong suốt lấp lánh, kể cả Ngũ Độn Đạo thần bí và những giọt mưa lất phất, tình cảnh quý dị mê người.

Tiền Thế Thần không tài nào dời mắt đi nơi khác, cái thu hút gã không phải là Ngũ Độn Đạo mà là kỳ trân hiếm gặp trong tay hắn.

Trong lòng gã vô cùng chấn động, đó chẳng phải là hạt dạ minh châu trong truyền thuyết từng được khảm lên trên Sở hạp hay sao? Hạt minh châu đó nghe đồn liền lạc không đường nối với hộp báu, thế mà làm sao có thể bị tách rời khỏi hộp được?

Điều khiến gã thêm khó hiểu là vì sao dạ minh châu lại lọt vào tay của Ngũ Độn Đạo đây?

Cảm giác của Ô Tử Hư thật khó mà hình dung được.

Giây phút quyết định cuối cùng cũng đã tới, mệnh vận tương lai của hắn hoàn toàn dựa vào phản ứng của Tiền Thế Thần. Chỉ cần Tiền Thế Thần la lớn bắt trộm, đại kế kiếm tiền của hắn chẳng những thất bại, mà Ngũ Độn Đạo lần đầu tiên “thất thủ” sẽ phải lập tức bỏ trốn, có thoát khỏi được Lạc Dương thành hay không cũng khó mà biết được.

Phản ứng của Tiền Thế Thần lúc này chính là điều mà hắn hy vọng nhất.

Sáng nay, từ lúc hấn tiến nhập vào trạng thái hành động của Ngũ Độn Đạo, hấn đã biến thành lạnh lùng như băng tuyết, tư tưởng mở rộng ra cả trời đất, chẳng những nghĩ ra được bao nhiêu chuyện chưa từng nghĩ đến mà bao nhiêu suy nghĩ mơ hồ cũng trở nên rõ ràng.

Hấn đã nghĩ thông suốt rồi.

Cục thế này là do Vân Mộng nữ thần thần thông quảng đại khổ công bố trí, chẳng hiểu sao hấn lại lấy được dạ minh châu từ Vân Mộng trạch, một vật dường như chẳng liên quan gì đến tình hình cả.

Không có dạ minh châu, hấn căn bản không phải chết dí ở Hồng Diệp Lâu, rơi vào tuyệt cảnh, hiện tại cũng không thể bàn chuyện giao dịch với Tiền Thế Thần ở nơi này.

Do đó, dạ minh châu khẳng định là vật có tính quyết định với toàn bộ vận mệnh của hấn.

Mọi việc đều đã được an bài đầu vào đó rồi.

Tất cả đều được định sẵn.

Vân Mộng nữ thần ở trong phạm vi chúa tể đã đưa dạ minh châu cho hấn, khiến hấn trở thành nhân vật trung tâm của cục thế, thúc đẩy vận mệnh cục thế phát triển.

Bởi vì hấn khám phá ra được thủ đoạn của Vân Mộng nữ thần, do đó đêm nay mới không chút do dự hành động theo kế hoạch từ trước. Sẽ dẫn tới hậu quả thế nào hấn chẳng hề biết được, không thêm tính toán cũng chẳng cần lo lắng. Người tính sao bằng trời tính chứ?

Tiền Thế Thần hai mắt lộ ra khát vọng mãnh liệt, ánh mắt nóng bỏng tràn đầy kinh dị và hoài nghi, Ô Tử Hư thấy vậy càng nắm vững lòng tin. Dạ minh châu đối với Tiền Thế Thần mà nói không chỉ là một bảo vật quý giá cần phải sưu tập mà còn liên quan đến nhiều sự tình khác, nếu không thì Tiền Thế Thần cũng không có phản ứng bất bình thường thế này.

Ô Tử Hư đương nhiên không biết được mối liên hệ nhằng nhịt giữa Tiền Thế Thần và dạ minh châu, nhưng hấn lại biết rõ nên lợi dụng điều đó thế nào.

Ô Tử Hư cất tiếng: "Năm vạn lượng một viên dạ minh châu, không nói hai lời, Tiền đại nhân có hứng thú không?".

Tiền Thế Thần cố gắng rời mắt khỏi dạ minh châu, nhìn sang Ô Tử Hư.

Lúc này chỉ có thể dùng câu lòng dạ rồi bời để hình dung gã.

Bao nhiêu suy nghĩ chột lút qua trong đầu gã, điều khiến y băn khoăn nhất chính là quan hệ giữa Ngũ Độn Đạo và Cô Nguyệt Minh. Cô Nguyệt Minh có biết chuyện về dạ minh

châu không? Hạt dạ minh châu này có phải là Cô Nguyệt Minh đưa cho Ngũ Độn Đạo không? Đây là cái bẫy chăng? Nghĩ tới nghĩ lui càng thấy không đúng, Cô Nguyệt Minh sớm đã nhận ra mình là chủ mưu của thảm án mười năm trước, còn cần phải dò xét thêm làm gì. Huống gì nếu Sở hạp lọt vào tay Cô Nguyệt Minh thì y làm sao có thể nạy hạt dạ minh châu này ra chứ?

Gã trầm giọng: "Theo quy củ trước giờ của các hạ, trước tiên xin hãy cho ta biết hạt châu này lấy được từ đâu?".

Ô Tử Hư đáp ngay: "Đương nhiên lấy từ Vân Mộng Trạch, Tiền đại nhân cho rằng có thể lấy được vật này từ nơi khác sao?".

Sự thật đó chính là đáp án duy nhất mà hắn có thể nói ra, càng vững tin không thể sai biệt đi đâu được.

Tiền Thế Thần nghe đến Vân Mộng Trạch thì giật bắn mình, trong lòng rối loạn, câu nói này của Ngũ Độn Đạo rõ ràng cho thấy hắn hiểu rõ chuyện về Sở hạp, chẳng lẽ là Cô Nguyệt Minh nói hay sao? Điều này là không thể, Cô Nguyệt Minh không có lý do gì làm vậy.

Gã buột miệng: "Còn sáu hạt dạ minh châu nữa đâu?".

Lần này đến phiên Ô Tử Hư tâm thần đại loạn.

Không ngờ lại còn có thêm sáu viên dạ minh châu như vậy, thật khiến người ta không sao tin nổi. Nếu mỗi hạt có thể bán với giá năm vạn lượng, chẳng phải là ba mươi lăm vạn lượng sao? Nếu không đánh bạc thì sống mười kiếp cũng chẳng xài hết.

Ô Tử Hư miễn cưỡng nén lòng kinh hãi, toàn thân lạnh toát nói: "Một chuyến giao dịch là một chuyến giao dịch, thời gian không còn nhiều, đại nhân mua hay không mua?".

Tiền Thế Thần tựa hồ muốn nhảy xuống thuyền túm Ngũ Độn Đạo hỏi cho ra lẽ, nhưng gã cũng biết đó chính là biện pháp ngu xuẩn nhất. Thắng nổi Ngũ Độn Đạo hay không còn chưa biết, muốn bắt giữ hắn thì còn khó hơn lên trời. Dựa vào tên gọi của hắn, chỉ cần Ngũ Độn Đạo dùng độn thuật nhảy xuống hồ, chỉ vào mình gã làm sao mà tìm ra được hắn?

Tệ hơn nếu kinh động người của Đại Hà Minh thì sự tình sẽ vượt ra khỏi tầm kiểm soát.

Đột nhiên Ngũ Độn Đạo làm cháy lên hy vọng tìm được Sở hạp của gã, Ngũ Độn Đạo cũng đồng thời biến thành nhân vật chủ chốt có thể khiến cho gã biến ước mơ thành sự thật.

Muốn lấy được Sở hạp, phương pháp duy nhất là bắt giữ Ngũ Độn Đạo, sau đó tra khảo ra nơi chốn của Sở hạp.

Tiền Thế Thần đáp: “Mua! Chỉ có điều năm vạn lượng không phải là số tiền nhỏ, người phải cho ta chút thời gian”.

Nói ra mấy câu này thì gã cảm thấy nhức đầu. Hai ba ngày tới thì sao? Đại Hà Minh trước khi trời sáng sẽ tiến hành hành động bắt trộm, điều này khiến gã khó chịu đến chết đi được.

Ngũ Độn Đạo vươn mình đứng dậy, tả thủ nắm chặt giấu dạ mình châu vào lòng bàn tay, tay kia từ sau lưng lấy ra một phong thư đưa về phía Tiền Thế Thần: “Mọi chi tiết giao dịch đều ghi ở đây, đại nhân xem cho kỹ đi”.

Tiền Thế Thần cầm lấy phong thư, lúc này tiếng chân chột vang lên ở cầu thang lên lầu, gã thềm thở dài, đầu nhức như búa bổ rời khỏi lan can, chẳng còn tâm tình gì để kể chuyện nữa.

- o O o -